

Universitätsbibliothek Wuppertal

**DIONYSII || LAMBINI MON-||STROLIENSIS RE-||GII
PROFESSORIS,|| IN || Q. HORATIVM FLACCVM EX FIDE
ATQVE || AVCTORITATE COMPLVRIVM LIBRORVM
MANV-||scriptorum à se emendatum, et aliquoties
recogni-||tum, ...**

Horatius Flaccus, Quintus

Frankfurt/Main, 1577

Ode 11: Ad Mercurium

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1066](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1066)

A est autem, quod matronam magis vrat, faciliusq; ad adulterium impellat, quam dolor ex tali virilididine susceptus: & cum acerrime ad pœnas sui doloris repetendas mulieres exstimulentur, tum vitorum suorum incontinentiam simili facto libenter vliscuntur. qua de re vide quæ supra annotauimus ad illum locum, *Nam scopulis surdior Icari Voces audit adhuc integer*, Od. 7. huius lib.

CVRVAT] flectit, ab instituto tuo detorquet.

PIERIA PELLICE] pellicem appellant Latini eam, quam maritus amat, semperque refertur ad vxorem, vt pater ad filium. Cic. in Cluent. *Vxor generi, nouerca filij, filia pellex.* Horatius infra Od. 27. eod. lib. *dominaq; tradi Barbara pellex.* & Od. 3. epod. *Hoc delibutis vltia donis pellicæ serpente fugit alite.* & Oda. 5. *Quibus superbam fugit vltia pellicem.*

SUPPLICIBVS TVIS PARCAS] quamuis tu neque muneribus, neque precibus, neque pallore, & languore meo, neque viri tui contumelia, atque iniuria inflectaris: miserere tamen supplicis tui, qui omnem salutis suæ rationem in tua lenitate, & clementia collocatam habet.

B **NEC RIGIDA MOLLIOR ÆSCVLO]** Tu quæ neque æsculo mollior es, nec mitiore animo, quam Mauritanæ serpentes, &c.

NEC MAVRIS ANIM. MITIOR] nec mitiore animo, quam angues Mauritanæ. *mitis animus* hellenismus est. *Mauris anguibus* autem sic dictum, vt *Mauris iaculis*. supra Oda 22. lib. 1. & *venena Colcha*: Oda 13. lib. 2. sic enim habent aliquot libri veteres. vbi vulg. *Colchica*.

LIMINIS] Od. II. epod. *Limina dura, quibus lumbos & infregi latus.*

AQVÆ CÆLESTIS.] epist. ad August. *Cælestis implorat aquas docta prece blandus.* significat, se non semper iuuenem, eaque ætate futurum, vt super limen ianux huius puellæ, & sub diuo, idq; celo nubilo & imbrifero, cubare possit.

AD MERCVRIVM.

Ode II.

C

Vt cantus sibi dictet, quibus Lyde flecti possit, Danaïdum fabula.

Mercuri: nam te docilis magistro
Mouit Amphion lapides, canendo:
Tūque testudo resonare septem
Callida neruis:
Nec loquax olim, neque grata, nunc
Diuitum mensis, & amica templis,
Dic modos, Lyde quibus obstinatas
Applicet aureis.
Quæ, velut latis equa trima campis,

D *Ludit exsultim: metuūt quæ tangi,
Nuptiarum expers, & adhuc proteruo
Cruda marito.*

*Tu potes tigreis, comitēsque siluas
Ducere: & riuos celereis morari.*

*Cessit immanis tibi blandienti
Ianitor aula*

*Cerberus, quamuis furiale centum
Muniant angues caput eius, atque
Spiritus tater, saniēsque manet
Ore trilingui.*

*Quin & Ixion, Tityōsque vultu
Risit inuito. stetit vna paullum*

*Sicca, dum grato Danaï puellas
Carmine mulces.*

*Audiat Lyde scelus, atque notas
Virginum pœnas, & inane lymphæ*

*Dolium fundo pereuntis imo,
Seræque fata:*

*Quæ manent culpas etiam sub Orco:
Impiæ: nam quid potuere maius?*

*Impiæ sponfos potuere duro
Perdere ferro.*

Vna de multis face nuptiali

*Digna, periurum fuit in parentem
Splendidè mendax, & in omne virgo*

Nobilis æuum:

Surge, quæ dixit iuueni marito:

Surge: ne longus tibi somnus, unde

Non times, detur: socerum, & scelestas

Falle sorores.

Quæ, velut nactæ vitulos leana,

Singulos, eheu, lacerant. ego illis

Mollior, nec te feriam: nec intra

Claustra tenebo.

Me pater sæuis oneret catenis,

Quod viro clemens misero peperci:

Me ve extremos Numidarum in agros

Classe releget.

I, pedes quò te rapiunt, & aura,

Dum fauet nox, & Venus: i secundo

Omīne, & nostri memorem sepulcro

Sculpe querelam.

A MERCURI: NAM TE DOC. MAG.] Lyra enim inuentor Mercurius est: sup. Od. 10. lib. 1. *Tecanam magni Iouis, & deorum Nuntium, curuacq; lyraparentem.* Hac Ode autem est *αεσοφωτηκη.*

MOVIT AMPHION.] hac de re vide annot. ad epist. ad Pisones. ibi. *Dictus & Amphion.*

TVQVE TESTVDO RESON. SEPT. CALL.] callidaresonare, id est, quæ scis resonare. quæ scitè resonas. *septem neruis*, id est, septem chordis. ideo Pindarus *φόρμιγα ἐπὶ ἀγλαῶσον*, id est, ἐπὶ ἀφώνον nominat.

NEC LOQVAX OLIM] antequam Mercurius te neruis instruxisset.

NVNC ET DIVITVM MENSIS, &c.] Vlysses in patriam iam ille quidem reuersus, nondum tamen à suis agnitus, specie, & ornatu senili, ab Eumæo ad ædeis suas deductus citharam conuiuiorum sodalem appellat. *ἐν δὲ τῇ φόρμιγῃ ἠπύει, ἡὲν ἄρα δαιτὶ θεοὶ ποίησαν ἐπαίριον.* id est, in eis ædibus autem cithara resonabat: quam dij conuiuij sodalem fecerunt.

OBSTINATAS] obfirmatas, & à me auersas: siue duras, & rigidas.

APPLICET] aduertat, & moueat: mihi scilicet.

QVÆ VELVT LAVIS, &c.] Hic locus ex Anacreonte est expressus. sunt autem Anacreontis versus hi: *Πῶλε θρηϊκίη, τὴ δὴ με Λοζὸν ὀμμασι βλέπῃσα Νηλεῶς φεύγεις, δεκάεις δὲ Μινδῆν εἰδέναι σπρον, Ἰοδί ὅτι καλῶς μὲν αἴπει τὸν χαλινὸν ἐμβάλοιοι· ἠϊνάς δ' ἔχον σρέφοιοι Ἀμφὶ πέριματι δρόμοι. Νῦν δὲ λημφῖός τε βόσκεις, Κῦρά τε σικρῶσα παίσεις.* quod quidem nuper notauit Erricus Stephanus. horum autem versuum hæc propemodum sententia est: Pulla, seu equulea Thracia, quid me obliquis oculis aspiciens immisericorditer fugis, videris que nihil sapere? Atqui scito, me tibi pulchrè frenum iniecturum: & si habenas teneam, ad cursus metam te flexurum, ac perducturum. Nunc autem in pratis pasceris, & ludis leuiter exsiliens: seu ludis exultim.

METVITQVE TANGI] id est, non vult se tangi, vt supra diximus ad Od. 2. lib. 2. *φυλάτπειται.* cauere ne tangatur.

C NVPTIAR. EXP.] *ἄγαμος, ἀνύμφωτος, ἀνυμῆταμος.*

CRVDA] immatura: nondum viti potens.

TV POTES TIGREIS, &c.] vt epist. de arte poet. de Orpheo, *Dictus ob hoc lenire tigreis, rabidòsque leones.*

ET RIVOS CELEREIS MORARI.] Oda 12. lib. 1. *Arte materna rapidos morantem Fluminum lapsus.*

CESSIT IMMANIS TIBI BLANDIENTI] Orpheo Eurydicen suam repetente. qua de re Virg. Georg. 4. *Quin ipsa stupere domus, atque in tima Lethi Tartara, ceruleòsque innexa crinibus anguis Eumenides, tenuitque inhians tria Cerberus ora, Atque Ixionei vento rota constitit orbis.*

IMMANIS] coniunge cum voce aulæ, vt sit, immanis aulæ, id est, ingentis & vastæ: propterea scilicet quòd omnium mortalium est capax: contra supra Oda 4. libri 1. *Et domus exilis Plutonia.*

propter aliam rationem. potest tamen vox *immanis* coherere cum voce *ianitor*, aut *Cerberus*: sed minus aptè, minúsque commodè.

BLANDIENTI] blande canenti, vt Od. 19. lib. prim. *Blandum & auritas fidibus canoris Duce re quercus.*

QVAMVIS FVR. CENT. MVN. ANGVES, &c.] sic sup. Od. 13. lib. 2. *Quid mirum vbi illis carminibus stupens Demittit atras bellua centiceps Aereis? &c.* Cum hoc loco congruit illud ex Od. 19. eiusdem lib. *Te vidit insons Cerberus aureo cornu decorum.*

QVIN ET IXION] de Ixione notissima fabula est, illum Iunonem persequentem, eiq; stuprum inferre conantem, in nube libidinem suam expromsisse, specie deceptum. Tibull. lib. 1. *Illic Iunonem tentare Ixionis ausi Versantur celeri noxia membra rota.* Quòd si quis plura de Ixione scire volet, legat Pindarum Pyth. *ἔδ. ε.* & interpretem. quem locum aliàs attingemus.

TITYOSQVE] de Tityo supra Od. 4. huius lib.

VVLTV RIS. INV.] Risit: id est, hilaritatem quandam animi vultu significauit, cantus dulcedine delectatus scilicet: sed vultu inuito, quia mestum vultum eius esse consentaneum est, cuius membra per iugera nouem portigantur, iecurq; à vulture assidue tondeatur ac depascatur.

STET. VRNA PAVLL.] id est, Danaï puellæ laborem suum tantisper intermiserunt, atque aquam haurire dolio pertuso destiterunt, dum eas grato carmine oblectas.

DANAÏ PVELLAS.] Cùm cognouisset Danaus ex oraculo quodam, vnum è filijs Ægypti quinquaginta, quibus totidem suæ filix nupserant, sibi necè illaturum, iussit vt suum vnaquarq; virum interficeret. Qua in re patris imperio omnes præter vnam, paruerunt, & propter tam immane facinus ijs pœnis, quas hinc commemorat Horat. & quæ sunt omnibus notissimæ, apud inferos plectuntur. Idem Oda 14. lib. 2. *Cocytus errans & Danaï genus infame.* Cùm his Lucretius li. 3. in extremo elegantissimè eos homines cõfert, qui numquam hac lucis vsura expleantur, his verbis. *Hoc (vt opinor) id est, eno florente puellas, Quod memorant laticem pertusum congerere in vas. Quod tamen expleri nulla ratione potestur.* ad hoc dolium alludit Plaut. in Pseud. *in pertusum ingerimus dicta dolium. operam ludimus.*

AVDIAT LYDE SCELVS, &c.] Commemorata de Danaï filiarum supplicio fabula, hinc arripit occasionem Horat. huius puellæ, quam amat, à sæuitia, & contumacia deterrendæ, & ad facilitatem, ac benignitatem reuocandæ. Quemadmodum enim illæ omnes, quæ se in sponfos suos præbuerunt inhumanas atque immanes, pœnas luunt apud inferos suæ impietatis sempiternas: ea verò, quæ sponsum suum seruauit, meritis & sempiternis laudibus effertur: ita si Lyde contumacia & duritia sua examinabit amantem, dabit pœnas: si miserebitur, laudem immortalem comparabit.

ET INANE LYMPHÆ] & dolium aqua vacuum,

A cum, quamvis assidue impleatur, propterea scilicet quod pertusum est, & fundum non habet.

SERA QVE FATA] vel pœnas fataleis, sempiternas, & quas nulla mors sit terminatura: vel dic propriè *fata*: sera autem propter ea, quæ deinceps sequuntur, ut iam iam dicemus.

QVÆ MANENT CVLPAS ETIAM] Quod referatur, & quod pertineat, hoc *quæ*, ad puellane, an ad fata, non cuius notum est. Si ad puellas, sic videntur hæc verba explicanda, & declaranda: quæ puellæ Danaï manent culpas etiã sub Orco: id est, culpas sustinent sempiternas: nondum sunt culpa liberatæ, seu numquam culpa liberantur, ut pœnas sufferant sempiternas. Sin ad *fata*, quod Porphyrio innuit, idque indicavit mihi Passeratius, & ego magis probo, sententia erit aperta. hoc enim significat Horatius, Fata etiam sub Orco culpas manere: id est, post mortem culpas expectare, ne quis se morte, culpa simul & pœna liberatum iri confidat. Atque hoc modo locutum esse Ciceronem ille ostendebat, Philip. 2.

Cuius quidē tibi fatum, sicuti C. Curioni, manet: quoniam domi tue est, quod fuit illorum utriusque fatale. & M. Antonium in epist. quadam ad Hirt. & Cæsar. Si me rectis, ut spero, sensibus, euntem dii immortales adiuerint: viam libenter: Sin me aliud fatum manet, precipio gaudia suppliciorum vestrorum. Huius igitur loci hæc sententia videtur esse. Quæ fata manent culpas, &c. id est, sequuntur, & excipiunt, & expectant culpas etiam apud inferos. vide quæ annot. ad Od. 2. 8. lib. 1.

VNA DE MVLTIS] Atqui duæ viros suos servasse dicuntur, Hypermnestra, & Bebyce, ut scribit Eustathius in commentarijs ad Dionys. Alexand. Pindarus autem unam Hypermnestram nominat. *id. 1. Nem.* Neque verò Hypermnestra (inquit) mentem à recta ratione auersam habuit, quæ à fororibus suis dissentiens, sola gladium vagina tectum, clausumque continuerit. verba Pindari sunt hæc, *ἢ δ' ὑπερμνήστρα παρεπλάγχθη μοι ὄψαρον ἐν κολεῶν καταχρῆσαι ξίφος.* Quod autem Pindarus idem *id. 8. Πυθ.* quadraginta octo duntaxat Danaï filias numerat, cum fuerint quin quaginta, non est ea causa, quam affert Eustathius, quia duæ vitis suis pepercerint: sed illa, quam affert interpretis Pindari, quia cum eo loco Pindarus de filiarum collocandarum ratione & via, quam secutus esset Danaus, loquatur, duæ iam quodammodo viros erant nactæ. Amymone enim fuerat à Neptuno corrupta: Hypermnestram autem Lynceus amabat, illaque Lynceum: quam ei causam iustam visam esse aiunt, quam obrem viro suo parceret, cum existimaret sibi in eo viro, patris imperium negligere licere, quem sibi sua ipsa sponte legisset, non à patre quaesitum haberet. Etiam hoc traditum est, iccirco illam manē à viro suo abstinuisse, quod suæ virginitatis florem ab illo illibatum, atque intactum retinisset. Pausanias autem Corinthiacis narrat, illam à patre in iudicium esse vocatam: partim quod existimaret Lyncei salutem sibi periculosam esse: partim quod illa societatem facinoris aspernata, sibi, qui sua for, auctorque necis fuisset, invidiam, infamiãque iam conflatam auxisset:

sed re diligenter, diuque vtrinque disceptata, fuisse absolutam.

FACE NVPTIALI] facibus nuptialibus. quinque enim faces sponsæ præferiebantur, ut scribit Plut. *ῥωμαϊκοῖς*: & quam ob rem quinque, præferrentur, rationes aliquot probabileis affert. Et M. Tull. in Cluentiana, quo loco Salsæ effrenatam libidinem exagitat, quæ genero suo nupsisset, numero multitudinis vititur, his verbis, *ὁ ἀυδaciã singularem, non timuisse, si minus vim Deorum, hominũque famam, at illam ipsam noctem, faceis que illas nuptialeis? non limen cubiculi, &c.* Et Catull. in carmine de Iuliæ & Manlij nuptijs. *viden ut faceis Splendidas quatunt comas?* Tum Iulius Pollux commemorat *ἑσθῆς νυμφικῆς*. id est, faceis nuptialeis, quas qui præferiebant, *ἑσθῆς ἑσθῆς* appellabantur. Æneas apud Virg. *Æn. 4.* significans se eo animo non venisse, ut cum Didone matrimonio coniungeretur, sic loquitur. *nec coniugis umquam Præteritæ das, aut hæc in fœdera veni.* Mater autem apud Græcos præferibat faceis in nuptijs filia, ut ex Iphigen. in Taur. Eurip. cognoscere licet. *Ἄγα. Χάριτες πρὸς Ἄργος, παρδένος τιμήλη. Κλυτμυ. Διπούσα πειθίδε, τίς δ' ἀίαχίδος φλόγα? Ἄγα. Ἐγὼ παρέξω σῶς, ὁ νυμφίους σπέρπει. Κλυτ. Οὐχὸ νόμος ἔστι.* id est, Agam. proficiscere Argos, & virgines adorna. Clyt. relictae filia? at quis facem tollet? Ag. ego lumen præbebo, quod sponso decet. Clyt. non est institutum Græciæ. Festus. *Facem in nuptijs in honorem Cereris præferiebant, aquaque spargebatur nona nuptia, sine ut casta, puraque ad virum veniret, sine ut ignem atque aquam cum viro communicaret.*

SPLENDIDE MEND.] laudabiliter, magnificè, gloriose mendax. Nam interdum mentiri laudabile & honestum est.

NE LONGVS TIBI SOMNVS] longum somnum, mortem intellige, ut sup. diximus ad Od. 24. lib. 1. *ibi. perpetuus sopor.* Atque iccirco mors ab Homero *παινηλεῖς* dicitur, hoc est, longum cubandi & quiescendi tempus præbens, *ὄδυσσ. γ. Μοῖρ' ὀλοὴ κατέλθοι παινηλεῖς θανάτιο.* id est, quem Parca mortis diu cubare finentis, aut facientis corripuerit. quod epithetum expressit Ovidius, *Longa quiescendi tempora fata dabant.*

SCELESTAS] sanguine contaminatas, *μυαιφόνους.*

Falle] *λάτρευε*, late, effuge. sup. Od. 10. lib. 1.

SINGVLOS] separatim suum quæque lacerat.

MOLLIOR] mitior, humanior.

NEC INTRA CL. TEN.] neque te clausum tenebo, sed euadere, & periculum effugere sinam.

CLEMENS PEPERCI] id est, clementem me præbui in eo, quod tibi peperci. notauimus hoc loquendi genus ad Odam 8. huius lib. *ibi. Negligens, ne quæ populus, &c.*

NUMIDARVM] Numidas dicimus (inquit Festus) quos Græci Nomadas: sine quod id genus hominum pecoribus negotiatur, sine quod herbis, ut pecora, aluntur. Plinius li. 5. ca. 3. *Numidia Massanisse clara nomine, Metagonitis terra à Græcis appellata: Numida verò Nomades à permutandis pabulis, mapalia sua, hoc est domus plaustris circumferentes.*

A RELEGIT] longe à patria remoueat. M. Tull. orat. post reditum. *nominatim alij compellabantur, alij rei citabantur, alij relegabantur.* translatione dixit Sat. ult. lib. 1. *Ambitione relegata te dicere possum Pollio.*

I, PET. QVO TE RAP. ET AVRÆ] siue terra, siue mari iter facere uoles, propera, quantum potes. ὁ πι πιδες ἀγροί, καὶ ἀνεμοί, sic Eurip. Med. φεύγε, φεύγε, μήτε ναύην Διπύσ' ἀπύλου, μήτ' ὄρον πεδισβῆ. id est, fuge, fuge, neque naualem currum omittens, neque vehiculum pedestre.

MEMOREM] cuius memoria sit diuturna ac sempiterna. ut sup. Od. 13. lib. 1. *memorem notam.*

SCULPE QUEREL.] ita reperi scriptum in aliquot eod. manu scriptis, Vatic. & item Don. Fabr. Russardinis, Cleric. Nicot. non *scalpe*, quos secutus sum. nam *scalpere*, fodere est: quod ad hunc locum non satis quadrat: nisi translationem esse dicamus.

AD NEOBVLEN.

Ode 12.

B Eam Hebrai adolescentis amore captam inertia se, & desidia dedisse.

MISERARVM est neque amori dare ludum,

Neque dulci mala uino lauere: aut ex-

Animari metuentis patruæ verbera lingue.

Tibi qualum Cytheræa puer ales, Tibi telas, operosaq; Mineruæ Studium aufert, Neobule, Liparæi nitor Hebrai,

C Eques ipso melior Bellerophonte: Neque pugno, neque segni pede victus, Simul unctos Tiberinis humeros lauit in undis:

Catus idem per apertum fugientis Agitato grege cervos iaculari: & Celer arcto latitantem fruticeto excipere aprum.

MISERARVM EST] hæc Ode est παρρητικὴ, seu παρρησιαστικὴ, id est, adiuadendum & exhortandum comparata.

NEQVE AM. D. LVD.] neque amori indulgere. si loquitur Plaut. Barchid. *ego dare me ludum meo gnato institui.* ibid. *sed nimum noto desidia ei dare ludum.*

LAVERE] à verbo lauō is. sup. ann. ad Od. 3.

lib. 2. sic Lucr. vsurpauit sonere à sono is. libro 3. Scire licet non sincerum sonere, atque subesse Cæcum aliquem cordis stimulum. & item tēuere, fulgere, &c. Eleganti autem & concinna translatione vsus dixit mala lauere uino, quasi de sordibus quibusdam loqueretur. tale est abstergere metum, dolorē, curam, agriuidinem animi. Suprà autem Od. 7. lib. 1. nunc uino pellite curas, ab eodem dictum est alia translatione. sic uini cadum dixit amara curarum eluere efficacem Od. 12. lib. 4.

AVT EXANIMARI] exanimari, metu scilicet. sequitur enim, metuentes pat. verb. sic Sat. 4. lib. 1. *audos uicinum funus ut agros Exanimat, mortisque metu sibi parcere cogit.* &c. ex quo exanimatus participium, semper pro conturbato vsurpatur, ut notat Donatus ad illud Terent. in Andr. *ibitum exanimatus Pamphilus.* &c. & ad illud. Hecyr. *Qua me propter exanimatum citius eduxi foras.*

METVENTEIS PATR. VERB.] lingua patrua pro lingua patruū Horatianum. Sed cur metuitur lingua patrua, aut cur patruus ponitur pro obiurgatore acri & aspero? paucis expediam. Sciunt omnes, quanta vis sit πατρὸς φρονιότης: quæ procul dubio in patre erga filium multo maior est, quam in filio erga patrem, ut docet Aristot. lib. 8. de moribus ad Nicom. patruus autem, quamuis etiam ipse amet fratris filios: patrio illo, & immoderato affectu caret tamen. Itaque cum male uerum examinet omnis Corruptus iudex (ut ait Hor.) uerisimile est patrem incredibili illo in filium amore impeditum, multa errata filij præterire, ac dissimulare, atque adeo probare: quæ si quis alius cernat, ualde improbet, ac reprehendat: tanta est oculorum paternorum in peccatis filij lippitudo, seu potius cæcitas. At patruus, ut dixi, ab hoc impotente affectu liber, ac solutus, de fratris filiorum peccatis iudicat incorrupte. Ita si quid delinquunt, id acriter, & seuerè reprehendit, coërcet, & castigat, neque à se impetrare potest, ut uel mediocribus illorum peccatis facile concedat. Ex eo natum est, ut patruus pro seuo, & aspero reprehensore, seu castigatore ponatur. M. Tull. pro Cælio. *Qui in reliqua uita mitis esset, fuit in hac causa pertristis quidam patruus, censor, magister.* Idem ad Att. lib. 2. *Cura, amabo te, Ciceronem nostrum. ei nos deos uidemur,* id est, patruū. & Catull. in Gellium, *Gellius audierat, patruum obiurgare solere, Si quis delicias diceret, aut faceret.* &c. & Hor. Sat. 3. lib. 2. *siue ego prauè, seu rectè, ne sis patruus mihi.* & Sat. 2. c. iuld. libri. *adde Iratum patruum, uicinos.* Mitione illum Terentianum Æschini patruum excipio, lenissimum, & placatissimum: contra patrem Deameam durissimum, atque acerbissimum.

QUALVM] id est, calathum, ex quo quasillus: quo nomine est vsus M. Tull. Philipp. 2. Petrus Victorius lib. Var. lect. nono, cap. 17. admonet, hos uersus treis, qui deinceps sequuntur, ex Sapphone esse expressos, cuius hi sunt uersus, Γλαυκία μάτηρ ἔτοι δὴνα μὲν κρέκειν τὸν ἴσον Πόθῳ δαμύισα παιδὸς, Παδινὰν δὲ Ἀφροδίταν, Nam sic emedo postremū, quorum hæc sententia est, Iucunda mater, non possiam ordiri telam, aut texere, amore pueri capta, Veneris teneræ opera, seu culpa.

PVER